

(புல் தன்சரிதத்தைத் தானே கூறுகிறது)

பசும்புல் என்பெயர்; பட்டபா டெல்லாம்
ஒருபெருங் கதையாம்; உரைப்பதும் எளிதோ?
விரிவிடம் படுமொரு வீட்டின் முன்றிலில்
வளர்ந்தேன். அங்குள மனிதரோ கொடியர்;
தத்தம் மக்களும் தாமுமே என்றும்

பெற்றுப் பெருகிப் பெருங்குடி யாகி
வாழக் கருதுவர்; வகுத்திடலென்? அவர்
வாயிற் படியில் வாடி வதங்கி
வயிற்றிற் கின்றிநா வறண்டு, 'தண்ணீர்
தண்ணீர்' என்று தவித்துத் தவித்து.

வாணா ளெல்லாம் வருந்தி நொந்தேன்.
குடிக்க நீரும் கொடுத்திலர் பாவிகள்.
விண்ணிலிருப்பினும் மண்ணில் யான்படும்
வருத்தமும் வாட்டமும் கண்டு அவ்வானம்
அளித்த தமுதம்; ஆர வுண்டனன்;

விசும்பில் துளிகள் வீழி னல்லால்
பசும்புல் தலையிப் பாரிற் காணுமோ?
மனிதரும் போற்ற வாழ்வமோ யாமும்?
கேளீர் கதைஇனும்; கிடைத்த நீரை
அருந்திப் பலநாள் அயர்வும் நீங்கித்

தெளிந்து நிமிர்ந்தேன், சிறிதென் உடலில்
பச்சையும் பிடித்தது; பார்த்தனர் பாவிகள்.
தரிக்கிலர் உள்ளம்; தழைக்கும் தலையைக்
காலால் மிதித்தனர்; கழுத்தையும் அறுத்தனர்;
ஆட்டையும் மாட்டையும் அடித்து மேய்த்தனர்.

படர்ந்த இடமெல்லாம் பாழே யாக்கினர்.
இருந்த இடமும் இல்லா தியற்றினர்.
உயிரும் உடலும் குறுகி ஒருசிறு
வேராய்த் தரையுள் வெகுநா ளாக
ஒளித்திருந்தேன். அவ்வுறைவிடந் தேடி

வான்மழைத் தோழன் வந்தெனைக் கண்டு
'மனிதன் செயலால் வலியிழந் தனையோ?
என்துணை யிருக்க இடர் உனக் குண்டோ?
அறிவிலி போலும் நீ! அஞ்சேல், அஞ்சேல்;
யாவையும் காப்பவன் ஈசன்' என்றொலாம்

தேற்றிய மொழிஎனக்கு ஊற்றமும் உறுதியும்
பெரிதும் அளித்தது. பெயர்த்தும் மெல்லெனத்
தலையெடுத்தேன். அதைத் தறுகணர் கண்டு,
பிடித்தனர் வெட்டினர் பிடுங்கி எறிந்தனர்.
சாணியைக் கரைத்துத் தலையில் கொட்டினர்.
துடைப்பங் கொண்டு தூரத்தி யடித்தனர்.
யாவும் சகித்தங் கிருந்தனன். என் செய்வேன்?
தளர்ச்சி யுற்றிலேன், தகும்நற் காலம்
வருமெனச் சற்று மறைந்து தங்கினேன்.
ஐவரை விடயான் அதிபல சாலியோ?

மறைந்து சின்னாள் வாழுங் காலை,
ஒருதினம் வீட்டில் உள்ளார் அனைவரும்
உறவினர் இருக்கும் ஓரூர் சென்றனர்.
வெகுநா ளாகியும் மீண்டிலர். யானும்
இதுவே தருணம் என்று நினைத்து.

விரைவில் வளர்ந்து, விரும்பிய படியெலாம்
தழைத்துச் செழித்து சார்வீட மெங்கும்
படர்ந்து பற்றிப் பல்கிளை யாகி,
வாய்ந்தஇவ் வித்தாம் மக்களைப் பெற்று
வாழ்ந்திருக் கின்றேன். மற்றவர் வாழும்

வீட்டையும் இடித்து விடும்வலி இந்நாள்
எனக்குண் டாயினும், இழிவென விடுத்தேன்.
இணங்கி யிருப்பவர் பிணங்கிப் பிரியவும்
பிணங்கிப் பிரிந்தவர் இணங்கிக் கூடவும்
செய்வினை என்போல் செய்ய வல்ல

மந்திர வாதியில் வையகத் துண்டோ?
செய்பிழை யாவும் தெரிந்து பொறுத்தேன்.
பொறுத்தவர் என்றும் பூமி யாள்வார்.
எனக்குச் சொந்த மில்லா இடமெதாம்?
புல்லே யாயினும் புல்லிய குணமிலை.

அற்பர் இகழினும் அறிவால் பொறுப்பேன்.
தலையில் மிதிப்பினும் தயவால் சகிப்பேன்.
முயற்சி கைவிடேன். முயற்சி கைவிடாத்
திறமுடையோரைத் திருமகள்
பெரிதும் உவந்து பேணமுன் நிற்குமே.

- கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை -
'மலரும் மாஸையும்'